

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Leony Výborné a soudců Mgr. Pavla Suchého a Mgr. Radka Pavelky v exekuční věci

oprávněného: **Intrum Czech, s.r.o., IČ 27221971**
sídlem Prosecká 851/64, 190 00 Praha – Prosek

proti

povinnému: **Svatopluk Michalík**, narozený dne 23. 5. 1984
bytem K: H. Borovského 135/13, 434 01 Most

pro peněžité plnění, k odvolání České republiky – Okresního soudu v Mostě proti usnesení JUDr. Josefa Lavičky, soudního exekutora, Exekutorského úřadu Cheb, ze dne 23. 9. 2024, č. j. 176 EX 03330/14-100,

takto:

- I. Usnesení soudního exekutora se ve výroku IV. **mění** tak, že soudnímu exekutorovi, se náhrada nákladů za úkony spojené se zastavením exekuce vůči České republice – Okresnímu soudu v Mostě, nepřiznává.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením JUDr. Josef Lavička, soudní exekutor Exekutorského úřadu Cheb (dále jen „soudní exekutor“), zastavil exekuci (výrok I.), určil náklady exekuce částkou 7 865 Kč (výrok II.), rozhodl, že soudní exekutor nemá v souvislosti se zastavením exekuce vůči účastníkům nárok na náhradu nákladů exekuce (výrok III.), uložil České republice – Okresnímu soudu v Mostě povinnost zaplatit do čtyř měsíců od právní moci usnesení soudnímu exekutorovi paušální náhradu nákladů ve výši 907,50 Kč (výrok IV.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení ani řízení o zastavení exekuce (výrok V.).
2. Soudní exekutor své rozhodnutí o zastavení exekuce odůvodnil tím, že v průběhu exekučního řízení došlo ke splnění zákonných podmínek pro zastavení exekuce podle § 55 odst. 7 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“), neboť v době posledních 6 let, nedošlo ani k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti a exekucí nebyla postižena nemovitá věc. Soudní exekutor proto oprávněnému zaslal výzvu podle § 55 odst. 7 exekučního řádu, která byla oprávněnému doručena dne 29. 5. 2024, přičemž oprávněný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, zda souhlasí se zastavením exekuce. O nákladech exekuce (výroky II., III. a V.) soudní exekutor rozhodl podle § 89 exekučního řádu s tím, že exekuce zavinění na zastavení exekuce je třeba přičítat povinnému.
3. Soudní exekutor dále (k výroku III.) uvedl, že má za úkony spojené se zastavením exekuce podle § 55 odst. 7, 8, 10 nebo 11 exekučního řádu právo na paušální náhradu nákladů ve výši 750 Kč, bylo-li exekuční řízení zahájeno před 1. 1. 2022 a byla-li v exekučním řízení přede dnem 1. 1. 2022 vyznačena doložka provedení exekuce, případně usnesení o nařízení exekuce přede dnem

1. 1. 2022 nabylo právní moci. V daném případě shledal soudní exekutor uvedené podmínky splněnými, přiznal si proto vůči státu paušální náhradu nákladů ve výši 750 Kč zvýšenou o 21% daň z přidané hodnoty, neboť je jejím plátcem, tj. celkem 907,50 Kč.

4. Proti výroku IV. tohoto usnesení podala odvolání Česká republika – Okresní soud v Mostě (dále též „odvolatelka“). Namítala, že soudnímu exekutorovi právo na paušální náhradu nákladů ve výši 907,50 Kč nenáleží, neboť soudní exekutor o zastavení exekuce nerozhodl do 12 měsíců ode dne, kdy byly splněny podmínky pro zastavení exekuce dle zákona č. 255/2023 Sb. Navrhla proto, aby odvolací soud usnesení soudního exekutora v odvoláním napadeném výroku změnil tak, že soudní exekutor právo na náhradu nákladů nemá.
5. Vzhledem k tomu, že odvolání bylo podáno osobou oprávněnou a včas, odvolací soud usnesení soudního exekutora ve výroku IV. věcně přezkoumal podle § 212 a § 212a o. s. ř. za užití § 55c odst. 5 exekučního řádu, aniž k jeho projednání nařizoval jednání [§ 214 odst. 1 písm. e) o. s. ř.], a shledal odvolání důvodným.
6. Podle § 55 odst. 7 exekučního řádu, nedošlo-li po dobu posledních 6 let počítaných po vyznačení doložky provedení exekuce ani k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti a není-li exekucí postižena nemovitá věc, vyzve exekutor oprávněného, aby ve lhůtě 30 dnů sdělil, zda souhlasí se zastavením exekuce nebo, aby ve stejné lhůtě sdělil, že se zastavením exekuce nesouhlasí. Jestliže oprávněný vyjádřil souhlas se zastavením exekuce nebo lhůta podle věty první uplynula marně, exekutor exekuci zastaví. Pro účely rozhodnutí o zastavení exekuce podle věty druhé a odstavců 8, 10 nebo 11 se na řízení spojená ke společnému řízení hledí, jako by ke spojení řízení ke společnému řízení nedošlo.
7. Podle čl. II. bod 1. zákona č. 255/2023 Sb., účinného od 26. 8. 2023, soudní exekutor má za úkony spojené se zastavením exekuce podle § 55 odst. 7, 8, 10 nebo 11 exekučního řádu právo na paušální náhradu nákladů ve výši 750 Kč, bylo-li exekuční řízení zahájeno přede dnem 1. ledna 2022 a byla-li v exekučním řízení přede dnem 1. ledna 2022 vyznačena doložka provedení exekuce, případně usnesení o nařízení exekuce přede dnem 1. ledna 2022 nabylo právní moci. Je-li soudní exekutor plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se paušální náhrada nákladů o daň z přidané hodnoty.
8. Podle čl. II. bod 3. téhož zákona, nevydá-li soudní exekutor usnesení o zastavení exekuce podle § 55 odst. 7, 8, 10 nebo 11 exekučního řádu do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nebo ode dne, v němž byly splněny podmínky pro zastavení exekuce, došlo-li ke splnění podmínek pro zastavení exekuce později, právo na paušální náhradu nákladů podle bodu 1. soudnímu exekutorovi nevznikne.
9. K citovanému bodu 3. důvodová zpráva uvádí, že jeho smyslem je zabránění průtahů v exekučním řízení. Zákonodárce tak ve vztahu k právu exekutora na paušální náhradu nákladů podle bodu 1. upravuje prekluzivní lhůtu v délce 12 měsíců. Rozhodným okamžikem pro počátek jejího běhu je den účinnosti tohoto zákona č. 255/2023 Sb. Dále pak také den, ve kterém byly splněny podmínky pro zastavení exekuce za předpokladu, že k nim došlo až po dni účinnosti tohoto zákona. Charakter stanovené lhůty vylučuje její prodloužení. Vydá-li exekutor usnesení o zastavení exekuce po lhůtě, nevznikne mu právo na paušální náhradu nákladů podle bodu 1.
10. Zákon č. 255/2023 Sb. navazuje na předchozí novelu exekučního řádu provedenou zákonem č. 286/2021 Sb., která v ust. § 55 odst. 7 až 13 přistoupila komplexně k problematice zastavování dlouhodobě bezvýsledných exekucí. V ust. § 55 odst. 7 exekučního řádu tak byla stanovena základní doba vedení marné exekuce po dobu 6 let, s možností prodloužení dle § 55 odst. 11 exekučního řádu až o dalších 6 let po zaplacení zálohy oprávněným. Splnění podmínek pro zastavení exekuce ve smyslu čl. II. bodu 3. zákona č. 255/2023 Sb. je tedy dle názoru odvolacího soudu třeba spojit s uplynutím těchto zákonem stanovených dob (s přihlédnutím k vyloučeným dobám dle § 55 odst. 12 exekučního řádu), po které je dle zákonodárce ještě akceptovatelné vést marně exekuci. V případě splnění podmínek pro zastavení exekuce uplynutím základní doby 6 let

pak zákon poskytuje oprávněnému možnost zabránit zastavení exekuce vyjádřením nesouhlasu s takovým postupem a složením zálohy na další vedení exekuce na základě výzvy soudního exekutora dle § 55 odst. 7, odst. 8 exekučního řádu. Z uvedeného plyne, že již v okamžiku vydání výzvy soudním exekutorem musí být podmínky pro zastavení exekuce splněny (jinak by výzvu nebylo možno vydat). Opačný výklad, že splnění podmínek pro zastavení exekuce nastává až na základě uplynutí lhůt dle výzvy podle § 55 odst. 7, odst. 8 exekučního řádu, popírá shora uvedený smysl prekluzivní lhůty stanovené k vydání rozhodnutí dle čl. II. bodu 3. zákona č. 255/2023 Sb., neboť při takovém výkladu by se počátek uvedené lhůty odvíjel libovolně od toho, kdy soudní exekutor přistoupí k vydání výzvy.

11. Pokud v projednávané věci nastalo datum vyznačení doložky provedení exekuce dnem 13. 10. 2014, v průběhu exekuce nedošlo ani k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti (předmětem exekuce byl požadavek na vymožení povinnosti povinného zaplatit oprávněnému peněžitou pohledávku), potom lhůta 6 let bezvýsledného vedení exekuce dle § 55 odst. 7 exekučního řádu uplynula dne 13. 10. 2020. To znamená, že v souladu s čl. II. bod 3. tohoto zákona měl soudní exekutor vydat usnesení o zastavení exekuce podle § 55 odst. 7 exekučního řádu do 12 měsíců ode dne, kdy byla splněna shora uvedená podmínka, resp. Do jednoho roku od účinnosti zák. č. 255/2023 Sb., přičemž tato doba je dostatečně dlouhá k tomu, aby během ní soudní exekutor vyzval oprávněného dle § 55 odst. 7, odst. 8 exekučního řádu k vyjádření ohledně souhlasu či nesouhlasu se zastavením exekuce (v daném případě byla oprávněné výzva doručena dne 29. 5. 2024, aniž by z obsahu spisu vyplývala existence jakékoliv překážky bránící soudnímu exekutorovi výzvu učinit bezprostředně poté, co se zákon č. 255/2023 Sb. stal účinným) a aby po uplynutí stanovené lhůty vydal do 26. 8. 2024 usnesení o zastavení exekuce.
12. Vydal-li v projednávané věci soudní exekutor usnesení o zastavení exekuce pro bezvýslednost až dne 23. 9. 2024, právo na paušální náhradu nákladů v částce 907,50 Kč mu nevzniklo. Navíc platí, že institut zastavování exekucí pro bezvýslednost dle § 55 odst. 7 a násl. exekučního řádu se stal součástí exekučního řádu na základě novelizace exekučního řádu provedené zákonem č. 286/2021 Sb., dle které měl soudní exekutor úkony směřující k zastavení exekuce začít provádět již 1. 1. 2023 (srov. čl. IV. bod 11. větu předposlední zákona č. 286/2021 Sb.).
13. Z vyložených důvodů proto odvolací soud podle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil napadený výrok IV. usnesení soudního exekutora tak, že se soudnímu exekutorovi paušální náhrada nákladů za úkony spojené se zastavením exekuce vůči České republice – Okresnímu soudu v Mostě nepřiznává.
14. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud na základě § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o. s. ř. a § 55c odst. 5 exekučního řádu.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Ústí nad Labem 10. prosince 2025

JUDr. Leona Výborná v. r.
předsedkyně senátu